

ਅਧਿਆਇ 7

ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਵਾਧੂ ਹਦਾਇਤਾਂ (ਚੱਲਦਾ)

ਲੇਵੀਆਂ 7 ਵਿਚ 6:8 ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਾ, ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਲੜੀ ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 6:8-7:36 ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਮ ਬਲੀਆਂ (6:8-13), ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (6:14-23), ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (6:24-30) ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਆਇ 7 ਦੋਸ਼ ਬਲੀਆਂ (7:1-7) ਅਤੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (7:11-36) ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਥਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਯਾਜਕ ਕੀ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੇ। ਅਧਿਆਇ 7 ਦੀਆਂ ਅਠੱਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀਹ ਆਇਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਇਸੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ ਸਬੰਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਪੂਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭੋਜਨ ਸਬੰਧੀ ਨਿਯਮ ਹੁਣ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10:9-16 ਵਿਚ ਇਕ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤਾ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ “ਜਿਹੜੇ ... ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਤੋਂ ਮਨੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਤਪਤ ਕੀਤੇ ਭਈ ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਧੰਨਵਾਦ ਨਾਲ ਵਰਤਣ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:3)।

ਦੋਸ਼ ਬਲੀਆਂ: ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ (7:1-7)

¹ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ²ਜਿੱਥੇ ਓਹ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਕੱਟਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਹੀ ਓਹ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਤੋਂ ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚੁਫੇਰੇ ਛਿਣਕੇ ³ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਚਰਬੀ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਪੂਛ ਅਤੇ ਉਹ ਚਰਬੀ ਜੋ ਆਂਦ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਢੱਕਦੀ ਹੈ ⁴ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਗੁਰਦੇ ਅਤੇ ਵੱਖੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੀ ਚਰਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਝਿਲੀ ਨੂੰ ਜੋ ਕਲੇਜੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਗੁਰਦਿਆਂ ਸਣੇ ਉਹ ਵੱਖਰੀ ਕਰੇ ⁵ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਅੱਗ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜੇ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ ⁶ਜਾਜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਭੇ ਪੁਰਖ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਣ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਧੀ ਜਾਏ। ਉਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ⁷ਜਿਹੀ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ, ਤਿਹੀ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਜਾਜਕ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰੇ, ਸੋ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਖੇ।

ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਰੰਭ 5: 14–6: 7 ਵਿਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋਸ਼ ਬਲੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਵਾਧੂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਯਾਜਕ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇੱਥੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਭੇਟ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਭੇਟ ਦੇ ਕਈ ਪਹਿਲੂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ।

ਆਇਤ 1. ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਇਹੀ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਹੋਰਨਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ‘ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ’ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ’ ਵਿਚ ਹੀ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (7: 6)।

ਆਇਤਾਂ 2-5. ਦੂਸਰਾ, ਇਹਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਕੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਕੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (7: 2)। ਦੂਜੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਰਗੀ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਚਰਬੀ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅੱਗ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (7: 3-5)।

ਤੀਜਾ, ਪਾਪ ਬਲੀ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਇਸ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਲਹੂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਲਕਿ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਲਹੂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਚਫ਼ੇਰੇ ਛਿੜਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (7: 2)।

ਆਇਤ 6. ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ, ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਹਿੱਸਾ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸੜਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਜਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਉਹ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਜਾਜਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਖਾਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਰਬਾਨੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਯਾਜਕ ਬਲਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭੇ ਪੁਰਖ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।¹ ਇਸ ਹੱਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਅੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ (ਵੇਖੋ 7: 1)। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ’ ਬੇਸ਼ੱਕ ਡੇਰੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਾਜਕ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਡੇਰੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਖਾਂਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 7. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਵਾਧੂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ: ਜਿਹੀ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ, ਤਿਹੀ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਭੇਡਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਕਿਸਮਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੜੀਆਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਯਹੋਵਾਹ ਇਹ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪਾਪ ਬਲੀ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਵਿਚ ਵੀ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸਵਾਲ ਬਾਰੇ ਪਾਪ ਬਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਹੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਾਪ ਬਲੀ ਬਾਰੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਹੀ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ।

ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੇ ਦੋ ਅੰਤਿਕਾਵਾਂ (7:8-10)

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਤੋਂ ਹੋਮਬਲੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਵੱਲ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂ? ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਵਾਕ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਬਾਰੇ ਉਸ ਭੇਟ ਦੇ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਚ ਇੱਥੇ ਦੋ ਅੰਤਿਕਾ ਜੋੜਨੀਆਂ ਸਹੀ ਸਨ। ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਈ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਹੈ।

ਅੰਤਿਕਾ 1: ਹੋਮ ਬਲੀ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (7:8)

^੩ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਜਾਜਕ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਉਹ ਜਾਜਕ ਉਸ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ ਖੱਲ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਆਪ ਰੱਖੇ।

ਆਇਤ 8. ਹੋਰਨਾਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਇਹ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਹੋਮਬਲੀ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਜਾਨਵਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਜਕ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ਕੁਰਬਾਨ ਕਿਤੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਖੱਲ। ਖੱਲ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤਿਕਾ 2: ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (7:9, 10)

^੩ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਜੋ ਤੰਦੂਰ ਵਿੱਚ ਪਕਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਜੋ ਤਵੀ ਵਿੱਚ, ਯਾਂ ਤਵੇ ਉੱਤੇ ਪਕਾਈ ਜਾਵੇ ਸੋ ਓਸੇ ਜਾਜਕ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ^{੧੦}ਅਤੇ ਸੱਭੇ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਭਾਵੇਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਰਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵੇਂ ਰੁੱਖੀਆਂ, ਸੋ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵੰਡਣ।

ਆਇਤਾਂ 9, 10. ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਭੇਟ ਦਾ ਸਿਰਫ ਮੁੱਠੀ ਕੁ, ਭਾਵ 'ਯਾਦਗਾਰੀ ਭਾਗ' ਹੀ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦਾ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ (2:2, 3, 9, 10, 16)। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਵਾਲਾ ਯਾਜਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਰੇ ਯਾਜਕਾਂ ਵਿਚ (ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ) ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਾਜਕ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਿਹਰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਿਸਟਮ ਦਾ ਇਕ ਮਕਸਦ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਗੋਤਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਲੇਵੀਆਂ (ਯਾਜਕਾਂ ਸਣੇ) ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਵੱਸ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਚਰਾਂਦਾਂ ਦੁਆਲੇ ਅੜਤਾਲੀ ਸ਼ਹਿਰ ਮਿਲੇ ਸਨ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 21:1-42)। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਦਸਵੰਧਾਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਨ। ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ, ਤਾਂ ਯਾਜਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚੋਲਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਕੱਟੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇ।^੯

ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ: ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ (7:11-36)

ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਇਸ ਦੂਜੀ ਲੜੀ

ਵਿਚ (6:8 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ), ਪਿਛਲੀਆਂ ਪੰਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਆਖਰੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ। (ਪਹਿਲੀ ਲੜੀ ਵਿਚ ਇਹ ਤੀਜੀ ਸੀ।)

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ (7: 11)

¹¹ਜਿਹੜੀਆਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭੇਟਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਇਹ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ (ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ) ਕੀ ਖਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਸਬੰਧਿਤ ਸੀ।

ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (7: 12-18)

¹²ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦਾਂ ਲਈ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਧੰਨਵਾਦ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਨਾਲ ਗੁੰਨੇ ਹੋਏ ਪਤੀਰੇ ਫੁਲਕੇ ਅਤੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਚੋਪੜੀ ਹੋਈ ਪਤੀਰੀ ਮੱਠੀ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਤਲੀਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੂੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ¹³ਅਤੇ ਪੂੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਨਾਲ ਖ਼ਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਭੀ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ¹⁴ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਓਸੇ ਜਾਜਕ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਹੜਾ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਛਿਣਕੇ। ¹⁵ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਧੰਨਵਾਦਾਂ ਲਈ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦਾ ਮਾਸ ਹੈ ਸੋ ਓਸੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਧਾ ਜਾਏ, ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਵੇਰ ਤੀਕਰ ਕੁਝ ਨਾ ਛੱਡੇ ¹⁶ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ ਬਲੀ ਕੋਈ ਸੁੱਖਣਾ ਹੋਵੇ, ਯਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਓਸੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਖਾਧੀ ਜਾਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਰਹੇ ਸੋ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਭੀ ਖਾਧਾ ਜਾਏ ¹⁷ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਬਲੀ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਤੋੜੀ ਰਹੇ ਸੋ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜਿਆ ਜਾਵੇ ¹⁸ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਖਾਧਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਨਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ਅਤੇ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆਂ ਜਾਏ। ਉਹ ਗਿਲਾਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਵੇ ਸੋ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਚੁੱਕੇ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਨ: ਧੰਨਵਾਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ, ਸੁੱਖਣਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ। ਯੂਜੀਨ ਈ. ਕਾਰਪੇਂਟਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ: (1) ਧੰਨਵਾਦ ਦੀ ਭੇਟ ‘‘ਛੁਟਕਾਰੇ ਜਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਲਈ’’ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਤਾਉਣ ਲਈ। (2) ਸੁੱਖਣਾ ਦੀ ਭੇਟ ‘‘ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਸੁੱਖਣਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬਰਕਤ ਜਾਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲਣ ਤੇ’’ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। (3) ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਭੇਟ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਮ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਤਾਉਣ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਛੁਟਕਾਰੇ ਜਾਂ ਬਰਕਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।’’³

ਆਇਤਾਂ 12-15. ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧੰਨਵਾਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ

ਲਈ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। (1) ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਭੇਟ, ਜੋ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇਲ ਨਾਲ ਗੁੰਠੇ ਹੋਏ ਪਤੀਰੇ ਫੁਲਕੇ ਅਤੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਚੋਪੜੀ ਹੋਈ ਪਤੀਰੀ ਮੱਠੀ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਤਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਪੂੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਪੂੜੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (7: 12, 13)। (2) ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਵਿੱਚੋਂ⁴ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ‘‘ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ’’ (KJV) ਕਰਕੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।⁵ ਇਹ ਜਾਜ਼ਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (7: 14)। (3) ਧੰਨਵਾਦ ਦੀ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜਿਹੜਾ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਓਸੇ ਦਿਨ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (7: 15)।

ਕਿਉਂ? ਇਕ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ‘‘ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੌਕੇ ਵਿਚ ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੂੰ, ਖਾਸਕਰ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣਚਾਰੀ ਵਾਲੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 12: 12)।’’⁶

ਆਇਤਾਂ 16-18. ਸੁੱਖਣਾ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਹੀ ਸਨ। ਇਕ ਅਪਵਾਦ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਓਸੇ ਦਿਨ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਬਚ ਰਹੇ ਮਾਸ ਲਈ ਵੀ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਹੈ ਸੀ। ਬਚ ਜਾਣ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ (7: 16)। ਪਰ ਜੇ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੁਝ ਬਚ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਸਾੜਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (7: 17)। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਅਜਿਹੀ ਬਲੀ ਜਾਂ ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਲੇਖੇ ਉਹ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋਸ਼ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਪ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ (7: 18)!

ਜਾਜ਼ਕਾਂ ਲਈ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਿਯਮ (7: 19-27)

ਅਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ (7: 19-21)

¹⁹ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਸ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਨਾਲ ਛੋਹੇ ਸੇ ਖਾਧਾ ਨਾ ਜਾਏ ਉਹ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜਿਆ ਜਾਏ ਅਤੇ ਮਾਸ ਜੋ ਹੈ, ਸੇ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਖਾਣ ²⁰ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਹਨ ਕੁਝ ਖਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ ²¹ਨਾਲੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਨੂੰ ਛੋਹੇ ਜਿਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਾਈ, ਯਾ ਕਿਸੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਪਸੂ, ਯਾ ਕਿਸੇ ਗਿਲਾਨ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ, ਅਤੇ ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਹਨ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਿਚ ਢਿੱਲੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਸੰਦੇਸ਼ ਹੋਰਨਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਕਿ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਵੇਂ ਹੈ।

ਆਇਤ 19. ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਅਸੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਚਰਚਾ ਆਮ ਸਚਿਆਈ

ਦੀਆਂ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। (1) ਮਾਸ ਜਾਂ ਮੀਟ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਨਾਲ ਛੋਹੇ ਸੋ ਖਾਧਾ ਨਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਛੂਹੇ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਅਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ (ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸੁੱਧ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ)। ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। (2) ਹੋਰ ਮਾਸ ਕਿਸੇ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਅਸੁੱਧ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਸੁੱਧ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 20. ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਾਸ ਦੇ ਖਾਣ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਕੋਈ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਅਸੁੱਧ ਹੋਵੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਹਨ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਸੁੱਧ ਸਾਂਦ ਦੀ ਬਲੀ ਦਾ ਮਾਸ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ!

ਆਇਤ 21. ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਦੂਜਾ ਨਿਯਮ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਨੂੰ ਛੋਹਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ ਭਾਵੇਂ ਮਨੁੱਖ, ਹੋਵੇ ਪਸ਼ੂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਗਿਲਾਨ ਵਸਤ⁷ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਅਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨੂੰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਇਸ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ!

ਚਰਬੀ ਅਤੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ (7:22-27)

²²ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ²³ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨਾਲ ਬੋਲ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਬੀ, ਭਾਵੇਂ ਬਲਦ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਭੇਡ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਬੱਕਰੇ ਦੀ, ਨਾ ਖਾਣੀ ²⁴ਅਤੇ ਉਸ ਲੋਥ ਦੀ ਚਰਬੀ ਜਿਹੜੀ ਆਪ ਹੀ ਮਰ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਚਰਬੀ ਜਿਹੜੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਪਾੜੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਏ ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਖਾਣੀ ²⁵ਕਿਉਂ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਚਰਬੀ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ ²⁶ਨਾਲੇ ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਲਹੂ, ਭਾਵੇਂ ਪੰਛੀ ਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਸ਼ੂ ਦਾ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਸੇਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਖਾਣਾ ²⁷ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਲਹੂ ਖਾਵੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਹੋਰ ਪਾਬੰਦੀਆਂ 7:22-27 ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ ਮੱਰਾ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ।

ਆਇਤਾਂ 22-27. ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਯਹੋਵਾਹ ਮੂਸਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ (7:22), ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਾਸ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਦੋ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ। ਪਹਿਲਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਚਰਬੀ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੱਟੇ ਗਏ, ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਮਰੇ, ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਨਵਰ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (7:23, 24)। ਜਦ ਇਹ ਨਿਯਮ ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿਚ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਜੋਂ ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ), ਤਾਂ ਨਤੀਜੇ ਭਿਆਨਕ ਸਨ: ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਚਰਬੀ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ (7:25)!

ਦੂਜਾ, ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਿਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ (ਉਤਪਤ 9:4)। ਇਹ ਮਨਾਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਲਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਸੋਬਿਆਂ ਵਿਚ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਆਪਕ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹਰ ਮੌਕੇ ਅਤੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (7:26)। ਜੇ ਕੋਈ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਚਰਬੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਤੇ ਲਹੂ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ (7:27)!

‘ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ’ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਮਕੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਛੇਕੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਹੋਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ (ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਛੇਕਿਆ’’ ਜਾਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਬਹੁਤਾ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਇੰਤਜ਼ਾਮ (7:28-36)

ਯਹੋਵਾਹ, ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (7:28-34)

²⁸ਯਹੋਵਾਹ ਮੁਸਾ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ²⁹ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨਾਲ ਇਹ ਬੋਲ ਕਿ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਵੇ, ਸੋ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆਵੇ ³⁰ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਿਆਵੇ, ਉਹ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਣੇ ਚਰਬੀ ਲਿਆਵੇ ਜੋ ਛਾਤੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਹਿਲਾਈ ਜਾਵੇ ³¹ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਚਰਬੀ ਨੂੰ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜੇ ਪਰ ਛਾਤੀ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ³²ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਜੀ ਰਾਣ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਜਾਜਕ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ³³ਜਿਹੜਾ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਅਤੇ ਚਰਬੀ, ਉਹ ਸੱਜੀ ਰਾਣ ਆਪਣਾ ਭਾਗ ਜਾਣ ਕੇ ਰੱਖੇ ³⁴ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਰਾਣ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈ ਕੇ ਹਾਰੂਨ ਜਾਜਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖਾਧਾ ਜਾਵੇ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ (7:15-18)। ਇੱਥੇ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ (ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਾਂਗ) ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤਾਂ 28-34. ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਣੇ ਚਰਬੀ ਲਿਆਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਛਾਤੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ

ਭੇਟ⁸ ਕਰਕੇ ਹਿਲਾਈ ਜਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (7:30)। ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ‘ਛਾਤੀ’ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ‘ਹਿਲਾਉਂਦਾ’ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਉਠਾਉਂਦਾ।’ ਇਕ ਰਸਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਇਹ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਅਰਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ, ਭਾਵ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।⁹

ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਾਜਕ ਚਰਬੀ ਨੂੰ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜਦਾ ਪਰ ਛਾਤੀ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦਾ (7:31)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹਿਲਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ (7:34) ਸੱਜੀ ਰਾਣ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (7:32)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਗਏ ਹਰ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ‘ਛਾਤੀ’ ਅਤੇ ‘ਸੱਜੀ ਰਾਣ’ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਛਾਤੀ ਅਤੇ ਸੱਜੀ ਰਾਣ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਬੰਦੋਬਸਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ (7:34)।

ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ: ਇਕ ਸਮੀਖਿਆ (7:35, 36)

³⁵ਯਹੋਵਾਹ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਜਕ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਥਾਪਿਆ, ਇਹ ਹਾਰੂਨ ਦੇ ਮਸਹ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਮਸਹ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ³⁶ਜਿਹੜਾ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੀਕਰ ਇੱਕ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ।

ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਪੂਰੇ ਕਰ ਲਏ।

ਆਇਤਾਂ 35, 36. ਦੋ ਵਾਰ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਯਾਜਕਾਂ (ਹਾਰੂਨ ... ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ) ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 7:35 ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥਾਪਿਆ (ਮੂਲ ਵਿਚ, ‘ਮਸਹ ਕੀਤਾ’) ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਹਿੱਸੇ ਓਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਜਕ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਥਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ [ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ] ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਅੱਡ ਕਰਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ‘ਥਾਪਿਆ’ ਜਾਂ ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹਿੱਸਾ ‘ਮਸਹ ਕੀਤੇ’ ਜਾਂ ਥਾਪੇ ਗਏ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੀਕਰ ਸਦਾ ਦੀ ਬਿਧੀ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ।

7:36 ਵਿਚ ‘ਸਦਾ ਦੀ’ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਅਨਾਦੀ’ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਬਲਕਿ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਬਾਕੀ ਦੇ ਯੁੱਗ ਲਈ’ ਭਾਵ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤਕ ਮੁਸਾ ਦਾ ਯੁੱਗ ਰਹਿਣਾ ਸੀ, ਜਾਂ ‘[ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ] ਸਾਰੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤਕ,’ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤਕ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਖ਼ਾਸ ਲੋਕ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਰਹਿਣੀ ਸੀ।

ਇਕ ਸਮੀਖਿਆ (7:37, 38)

³⁷ਇਹ ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੀ ਬਲੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ

ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੀ ਬਲੀ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ ³⁸ਜਿਹੜੀ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਸੀਨਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਓਸ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 7, ਅਤੇ ਲੇਵੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਪੂਰਾ ਭਾਗ (ਅਧਿਆਇ 1-7) ਇਕ ਸੰਖੇਪ ਵਾਕ ਨਾਲ ਮੁੱਕਦਾ ਹੈ।¹⁰

ਆਇਤਾਂ 37, 38. ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਸਬੰਧਿਤ ਆਪਣੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਮੁਕਾਸ਼ਫੇ) ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਫੌਰਨ ਬਾਅਦ ਇਕ ਨਵੇਂ ਭਾਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵਾਂ ਭਾਗ ਅਧਿਆਇ 8 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਮੀਖਿਆ ਵਿਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਓਸੇ ਤਰਤੀਬ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਅਤੇ 7 ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਜੋੜੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਹੋਈ ਹੈ, ਨਾਂਅ ਲੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 7:37 ਵਿਚਲੀ ‘‘ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ’’ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜਾਜਕ ਵੱਲੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ (6: 19-23)।¹¹

ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਭਾਗ ਦਾ ਅੰਤ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਨਿਯਮ ਯਹੋਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਸਨ (7:38)। ਮੁੱਢਲੇ ਵਾਕ ਵਿਚ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਹੁਕਮ ‘‘ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ’’ (ਤੰਬੂ) ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ; ਸਾਰ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੀਨਾ ਦੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ [ਇਹ] ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ ਨਿਰੇ ਸੁਝਾਅ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ

‘‘ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ’’ (7: 10)

ਲੇਵੀਆਂ 7: 10 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਸੱਭੇ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਭਾਵੇਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਰਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵੇਂ ਰੁੱਖੀਆਂ, ਸੇ ਹਾਰੁਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੱਤਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵੰਡਣ।’’ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਉਹਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰੇ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਸੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਕੇ ਉਹਦੀ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਸੀ।

ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕੋਫ਼ਮੈਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ KJV ਵਿਚ ‘‘ਦੂਜੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਇਕ,’’ ‘‘ਪੁਰਾਣੇ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ‘ਵੰਡ ਲਵੋ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵੰਡੋ।’’¹² ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੇਟਾਂ ਸਭ ‘‘ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ’’ ਵੰਡੀਆਂ ਜਾਣ। ਮੁੱਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਓਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2: 44)।

ਨਿਹਚਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੰਡਲੀ ਇਕ ਮਨ ਅਤੇ ਇਕ ਜਾਨ ਸੀ ਅਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਪਰ ਓਹ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਵਾਲ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 4: 32)।

ਸਾਨੂੰ ‘‘ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ’’ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਰਵੱਈਆ ਭਾਵ ‘‘ਵੰਡੋ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵੰਡੋ’’ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਨਿੱਜੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਹੱਕ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਲਈ ਵੀ ਆਖਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਭੇਟਾਂ (ਅਧਿਆਇ 1-7)

ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਉੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਡੇਰੇ ਦਾ ਕੰਮ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਕੂਚ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਮੁੱਕਦੀ ਹੈ। ਕੂਚ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡੇਰਾ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਨੇ ਡੇਹਰੇ ਨੂੰ ਭਰ ਦਿੱਤਾ’’ (ਕੂਚ 40: 34)। ਫਿਰ ਲੇਵੀਆਂ 1: 1-3 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬੋਲਿਆ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖ ਕਿ ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭੇਟ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਡੰਗਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਰਥਾਤ ਵੱਗਾਂ ਅਤੇ ਇੱਜੜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਲਿਆਉਣੀ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਭੇਟ ਵੱਗ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ। ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਦਰਵੱਜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਉਹ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ਭਈ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕਬੂਲ ਹੋਵੇ।

ਡੇਰੇ ਦੇ ਖੜਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੰਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ 'ਤੋਂ ਲੋਕ ਉਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।¹³ ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੇਵੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੱਤ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਡੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ

ਲੇਵੀਆਂ 1-7 ਵਿਚਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਮੁੱਢਲੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ,¹⁴ ਪੰਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹਨ।¹⁵

ਹੋਮ ਬਲੀਆਂ (1: 1-17; 6: 8-13)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਭੇਟ ‘‘ਹੋਮ ਦੀ ਭੇਟ’’ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ‘‘ਵੱਗ’’ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ‘‘ਇੱਛੜ’’ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇੱਜੜ ਵਿੱਚੋਂ, ਇਹ ‘‘ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨਰ’’ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਯਾਜਕ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ‘‘ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ’’ ਸੀ (1: 4)। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰਨਾ ਵੀ

ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਯਾਜਕ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਅੱਗ ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲਹੂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਛਿੜਕ ਦਿੰਦੇ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਪੰਛੀ’ (ਘੁੱਗੀਆਂ ਜਾਂ ਕਬੂਤਰ) ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਜਕ ਵੱਲੋਂ (ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ) ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ (1: 15-17)। ਦੋਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਹੋਮ ਬਲੀ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਸੁਗੰਧਤਾ’ ਬਣਦੀ ਸੀ (1:9, 13, 17) ਜੋ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦਾ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਈ।

ਹੋਮ ਬਲੀ ਹੋਰਨਾਂ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਜਾਨਵਰ (ਜਾਂ ਪੰਛੀ) ਜਗਵੇਦੀ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੜ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਹਥ ਰੱਖ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸੜਨਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ।

ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (2: 1-16; 6: 14-23)। NASB ਅਤੇ RSV ਵਿਚ ‘ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ’ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਅੰਨ ਬਲੀ’ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਲੁਬਾਨ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਮੈਦਾ, ਜਾਂ ਤੇਲ ਨਾਲ ਗੁਠ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਲੁਬਾਨ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਕੁਰਬਾਨੀ ਜੋ ਵੀ ਰੂਪ ਲਵੇ, ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਯਾਜਕ ਵੱਲੋਂ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਹਰ ਭੇਟ ਪਤੀਰੀ, ਭਾਵ ਤਾਜ਼ੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਨੇਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਲੂਣ ਨਾਲ ਸਲੂਣਾ’ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜੇ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕ ਸੁਗੰਧਤਾ’ ਬਣਦੀ ਸੀ (2:9; 6: 15)। ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਵੇਲੇ ਲੋਕ ਅਨਾਜ ਦੀ ਭੇਟ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨਾਜ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਭਾਵ ਉਹ ਹੋਮ ਬਲੀਆਂ ਜਾਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (3: 1-17; 7: 11-36)।¹⁶ ‘ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ‘ਸ਼ਾਂਤੀ’ ਲਈ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ (*shalom*, ਸ਼ਾਲੋਮ) ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਹੈ, ਬੜੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ ਵੱਗ ਜਾਂ ਇੱਜੜ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਨਵਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ਨਰ ਜਾਂ ਮਾਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ‘ਬੇਨੁਕਸ’ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਣਾ ਮੈਦੇ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (7: 12, 13)। ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਚਰਬੀ, ਗੁਰਦੇ ਅਤੇ ਕਲੇਜੀ ਵਾਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਯਾਜਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਓਸੇ ਦਿਨ ਖਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦਾ ਮਾਸ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (7: 15, 16)। ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ, ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਮਕਸਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਸੁੱਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ‘ਧੰਨਵਾਦ’ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (7: 12), ‘ਸੁੱਖਣਾ’ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (ਕਿਸੇ ਸੁੱਖਣਾ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ) ਅਤੇ ‘ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ’ ਹਨ

(7:16)। ਹੋਮ ਬਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਾਂਗ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵੀ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੁਗੰਧਤਾ’ ਬਣਦੀਆਂ ਸਨ (3:5)।

ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੌਮੀ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਾੜੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਕੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੰਡ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ‘ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੋਜ’ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (4:1-5:13; 6:24-30)¹⁷ ਅਧਿਆਇ 4 ਵਿਚ, ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਚਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਪਾਪ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿਚ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: (1) ਜੇ ‘ਮਸਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਜਕ ਪਾਪ ਕਰੇ’ (4:3-12); (2) ਜੇ ‘ਸਾਰੀ ਮੰਡਲੀ’ ਪਾਪ ਕਰੇ (4:13-21); (3) ਜੇ ‘ਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਪ ਕਰੇ’ (4:22-26); ਅਤੇ (4) ਜੇ ‘ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ’ ਕੋਈ ‘ਪਾਪ ਕਰੇ’ (4:27-35)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਹਾਲਤਾਂ ਲਈ ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿਚ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਸਨ:

ਪਾਪ ‘ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ’ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (4:2, 22, 27)। ਅਣਜਾਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ‘ਹਿੱਕ ਧੱਕੇ ਨਾਲ’ ਪਾਪ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਗਿਣਤੀ 15:30)। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸਦਾ ‘ਆਪਣਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇਕਿਆ’ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (ਗਿਣਤੀ 15:30)।

ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਾਨਵਰ ‘ਬੱਜ ਤੋਂ ਰਹਿਤ’ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (4:3, 23, 28, 32)।

ਪਾਪ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ ਸੀ (4:4, 24, 29, 33)। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਜਾਨਵਰ ਉਹਦੀ ਥਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੈਕੇ ਯਾਜਕ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਪੜਦੇ ਦੇ ਮੋਹਰੇ’ ਛਿੜਕਦਾ ਸੀ (4:6) ਅਤੇ ਇਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਉਹ ਧੂਪ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਦੀ ਸਿੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਡੋਲ੍ਹਦਾ ਸੀ (4:7)। ਹੋਰਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਨੂੰ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਯਾਜਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ‘ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ’ ਵਿਚ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (6:26)।

ਜੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (4:20, 26, 31, 35)।

ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ ਕਈ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਸੀ, ਜੋ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮਾਲੀ ਯੋਗਤਾ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ (ਵੇਖੋ 5:6-13)। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਨਵਰ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਜਾਨਵਰ ਨਾ ਪੁੱਗਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੋ ਪੰਛੀ ਚੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਦੋ ਪੰਛੀ ਨਾ ਪੁੱਗਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਮੈਦਾ ਚੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਦੋਸ਼ ਬਲੀਆਂ (5:14-6:7; 7:1-7)¹⁸ KJV ਅਤੇ NKJV ਵਿਚ ‘ਦੋਸ਼ ਬਲੀ’ ਨੂੰ

‘‘ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਭੇਟ’’ ਅਤੇ REB ਅਤੇ NJB ‘‘ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਭੇਟ’’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪਾਪ ਬਲੀ ਦੇ ਵਰਗੀ ਹੀ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਣਭੋਲਪੁਣੇ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸੀ; ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਲੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਬਲੀ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਨਿਯਮ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਪੀ ਦੇ ਲਈ ਉਹਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗ਼ਲਤੀ ਦਾ ‘‘ਹਰਜਾਨਾ ਭਰਨਾ’’ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (5: 16; ਵੇਖੋ 6: 4)। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚਕਾਰ ਫ਼ਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੋਸ਼ ਬਲੀ ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਾਪੀ ਲਈ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹ ਹਰਜਾਨਾ ਭਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਸਭ ਬਲੀਆਂ ਯਹੋਵਾਹ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਯਾਜਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਖਾ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸੀ।

ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਥਾਂ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਥਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਕ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਾ। ਜੇ ਉਹਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨਿਯਮ ਬੇਲੋੜੇ ਜਾਂ ਗੈਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਖੇਚਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ! ਨਾਦਾਬ ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੰਡ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ (10: 1-3)।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਦਰਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੇਹਤਰੀਨ ਦੇਣ (1: 3, 10; 4: 23, 28, 32; 5: 15)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਫਲ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਹ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਚਾਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਵੱਗ ਅਤੇ ਇੱਜੜ ਵਿੱਚੋਂ ਫੋਕ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਜਾਨਵਰ ‘‘ਬੱਝ ਤੋਂ ਰਹਿਤ’’ ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ।

ਭੇਟਾਂ ਨਾਲ ਕਈ ਮਕਸਦ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਿਆ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤੀ ਬਣਾ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਕਾਇਮ ਵੀ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਲੇਵੀਆਂ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਚੱਲਦਾ ਸੀ (2: 3, 10; 5: 13; 6: 16-18; 7: 31-36)। ਉਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਸਨ।

ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੇ ਸਿਰਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹੋਮ ਬਲੀ ਵਿਚ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜਿਆ ਜਾਣਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿਚ, ਪਾਪੀ ਦਾ ਹੱਥ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਪਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੰਕੇਤਕ

ਤੌਰ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਜਾਨਵਰ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦੇਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਮੌਤ ਉਸ ਮੌਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪਾਪੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਲਹੂ ਵਹਾਏ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਬਚਾਅ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੁਝ ਭੇਟਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਪਾਪ ਲਈ ਭੇਟ ਮਾਫ਼ੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀ ਭੇਟ ਕੋਈ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਪ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਲਿਆਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਪਾਪ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹਰਜਾਨਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਵਿਚ ਪਾਪੀ ਦਾ ਰਵੱਈਆ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰਨ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਲਈ ਅਫ਼ਸੋਸ ਜਤਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਲਈ ਹਰਜਾਨਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਲਿਆਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਸਿਸਟਮ ਘੁਮੰਡ ਜਾਂ ਕਪਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੂਸਾ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਵਾਲੇ ਸਿਸਟਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਲਈ ਲਹੂ ਵਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲਹੂ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੇ ਤਹਿਤ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਹ ਬਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ (17: 11); ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਜਾਨ ਪਾਪੀ ਦੀ ਜਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਉਹ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਅਧੁਰਾ ਰੂਪ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਲਹੂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਬਾਅਦ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅੱਜ ਸਾਡੀਆਂ ਭੇਟਾਂ

ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕੀ ਵਾਸਤਾ ਹੈ? ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਚੁੱਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਹੁਣ ਅਮਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਇਸਰਾਏਲੀ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਵਾਲੇ ਸਿਸਟਮ ਦੀ ਥਾਂ ਮਸੀਹੀ ਸਿਸਟਮ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਯਿਸੂ ਦਾ ਲਹੂ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਲਦਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰਿਆਂ ਦਾ ਲਹੂ!

ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ? ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਸਾਡੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਜਿੰਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ' 'ਸੋ ਭਰਾਵੋ, ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਹੈ' ' (ਰੋਮੀਆਂ

12: 1)। ਸਾਡੇ ਲਈ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਮੁਰਦਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਮੁਰਦਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ; ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ!

ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪੌਲਸ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ? ਰੋਮੀਆਂ 12 ਦਾ ਬਾਕੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਰਗੇ ਬਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 12: 2)। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕਰਨੀ (ਰੋਮੀਆਂ 12: 3-8) ਅਤੇ ਅਗਲੀਆਂ ਕੁਝ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰਿਆ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 12: 9-16)। ਅਸੀਂ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਨਾ ਕਰੀਏ ਬਲਕਿ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 12: 17-21)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਭ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਧੂਪ ਦੇ ਵਾਂਗਰ ਹੋਣ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 5: 8 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, “ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਨੇ ਪੋਥੀ ਲੈ ਲਈ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਜੰਤੂ ਅਤੇ ਚੱਵੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੇਲੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਡਿੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੇ ਕੋਲ ਰਬਾਬ ਅਤੇ ਧੂਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਹਨ।” “ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ” ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ “ਧੂਪ” ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਧੂਪ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਧੂਪ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੁਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਮ ਬਲੀ ਦੀ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੁਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਾਲੀ ਧੂਪ ਵਾਂਗ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮਿੱਠੀ ਮਹਿਕ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਧੂਪ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਤੇ ਵੱਧ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ।

ਸਾਡੇ ਗੀਤ ਤਾਰੀਫ਼ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੋਣ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13: 15 ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਸੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸਤਤ ਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਲ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਕਰੀਏ।” ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਉਹਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਅਰਪਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ, ਆਪਣੀ ਹੈਕਲ, ਭਾਵ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਆਉਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜਗਵੇਦੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਜਾਨਵਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ! ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ

ਦਿਲੋਂ ਕੀਤੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਉਹਦੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਖੁਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਥੋਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬੇਹਤਰੀਨ ਹੀ ਦਈਏ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਗਾ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋਈਏ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਗਾਉਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੁਆਇਰ (ਗਾਇਕ ਮੰਡਲੀ) ਜਿੰਨਾਂ ਵਧੀਆ ਨਾ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵਧੀਆ ਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਗਾਉਣ ਤੇ ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਸਾਡੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਵੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੋਣ। ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਇਤ 15 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ‘ਕੁਰਬਾਨੀ’ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13: 16 ਵਿਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਪਰ ਭਲਾ ਕਰਨੋਂ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨੋਂ ਨਾ ਭੁੱਲਿਓ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜੇਹਿਆਂ ਬਲੀਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’ ਇਲਹਾਮ ਪ੍ਰਪਤ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕਰਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੋਰਨਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਸੰਸਾਰਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਝੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6: 10)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚਾਨਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਚਮਕਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ (ਮੱਤੀ 5: 16)। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਗਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ‘ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਸੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਰਚੇ ਗਏ’ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੀਏ’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 8-10)। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਧਰਮ ਯਤੀਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 1: 27)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਦ ਨਿਆਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ (ਜਾਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਕਾਮੀ; ਮੱਤੀ 25: 31-46) ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸੁਣਨਾ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਲੇ ਕੰਮ ਕਰੀਏ।

ਪਰ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਵੰਡਣ ਦੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ‘ਕੁਰਬਾਨੀ’ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿਚ, ਕੁਝ-ਕੁਝ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਦੇਣ ਵਾਂਗ ਖੁਦਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਭਾਵੇਂ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਖਾ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਅਸਲ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਹੀ ਖਾਣਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਪਹਿਨਾਉਣਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 25: 35, 36, 40)। ਜਦ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਚੁਣਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੰਡੀਏ ਜਾਂ ਨਾ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਲਿਆਈ ਕਰੀਏ ਜਾਂ ਨਾ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸੇ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲ ਜਾਏ। ਖੁਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਭਲਿਆਈ ਕਰਨਾ ਵੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇਣ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਚੰਦਾ ਮਹਿਕ ਭਰੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇ। ਖੁਸ਼ਬੂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਜਦ ਅਸੀਂ ਮਾਲੀ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਧਨ ਚੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਅ ਆਪਣੇ ਖਤ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਸੱਭੇ ਕੁਝ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵਾਧੂ ਹੈ। ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਇਪਾਫ਼ਰੋਦੀਤੁਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਧੂਪ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਅਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਪਰਵਾਨ ਬਲੀਦਾਨ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4: 18)। ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਲੋੜ ਸੀ; ਪਰ ਇਪਾਫ਼ਰੋਦੀਤੁਸ ਦੇ ਹੱਥ ਚੰਦਾ ਘੱਲ ਕੇ ਫਿਲਿੱਪੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਨ “ਧੂਪ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਅਤੇ ਪਰਵਾਨ ਬਲੀਦਾਨ” ਸੀ ਜੋ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ” ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਪਣਾ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਸੀ!

ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗੀ ਹੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਬਲੀਦਾਨ ਦਾ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ! ਅਸੀਂ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪੈਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਚੰਦੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪੈਸੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਾਈਬਲ ਖਰੀਦਣ ਵਾਸਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਹੋਣ।

ਭਲਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ! ਜਿਹੜਾ ਪੈਸਾ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ “ਧੂਪ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਅਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਬਲੀਦਾਨ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ”!

ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਮਰਨ ਤੋੜੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਮਰ ਕੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਉਹਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਏ ਗਏ ਹਾਂ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਮੌਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁਰਬਾਨੀ ਹੈ,¹⁹ ਪਰ ਕਈ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰ ਰਹਿਏ। ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਇਸ ਤੋਂ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਭਈ ਉਹ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਭਰਾਵਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਦੇਈਏ” (1 ਯੂਹੰਨਾ 3: 16; ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ “ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਣ ਗਵਾਵੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭੇਗਾ” (ਮੱਤੀ 16: 25), ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੀ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦੇਣਗੇ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਣਗੇ। ਲੂਕਾ 14: 26 ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸ ਦਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੇ ਉਹ “ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਵੀ ਵੈਰ ਨਾ ਰੱਖੇ।” ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਾਲੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਸੀਹ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਸ਼ਹੀਦ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਜਦ “ਮਰਨ ਤੋੜੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ” ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਖਿਆ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2: 10; KJV), ਤਾਂ

ਉਹਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਓਨੀ ਦੇਰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੌਤ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸ਼ਤਕ ਵਿਚ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨ ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਮਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 7:58-60; 12:1, 2)। ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਮਿਲੀ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਸਫ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਦੇਵੇਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਦੇਵੇ’’ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 15:13)। ਉਹ ਇਕ ਹਕੀਕਤ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ ਹਰ ਕੋਈ ਸਹਿਮਤ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਨਾਇਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜੰਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਉਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਗਿਆਤ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਾਰਜ ਹੈ, ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਵ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਜਾਂ ਉਹਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮਰ ਕੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਮਸੀਹ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ? ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਮਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਰੋਜ਼ ਉਹਦੇ ਲਈ ਜੀਣਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਹਦੇ ਲਈ ਮਰੇਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸਾਰ

ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅੱਡ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸ਼ੁੱਧ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਡੇਰਿਓਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਕੌਮ ਬਣਨ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜੀ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ। ਨਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਲੋਕ ਬਣਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਿਆ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਦੇਣੀਆਂ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ!

ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ, ‘‘ਜੇ ਕੁਝ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਲੈ ਲਵੋ, ਜੋ ਕੁਝ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਰੱਖ ਲਵੋ, ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਐਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਰੋ।’’ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਦੇਣ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਪਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਹਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ, ਆਪਣੇ ਸੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਨ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਦੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ‘‘ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਮਿਲੇਗਾ?’’ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ

ਕਿਵੇਂ ਦਿਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਵੇ?’

ਕੋਏ ਡੀ. ਰੋਪਰ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਸ ਮਾਸ ਨੂੰ ਖਾ ਤਾਂ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੁਰਬਾਨੀ ਯਾਜਕ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ‘ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ’ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ (7:7), ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੱਕ ਓਸੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।
²ਜੇ ਸਕਲਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਯਾਜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਹਾਰਕ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ’ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ‘ਯਾਜਕ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਜ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਸੁਰਖਰੂ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ (ਤੁਲਨਾ ਨਹਮਯਾਹ 13: 10-11)’ (ਜੇ ਸਕਲਰ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ [ਡਾਉਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 2014], 133)।
³ਦ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਸੰਪਾ. ਜੈਫਰੀ ਡਬਲਯੂ. ਬ੍ਰੇਮਿਲੇ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1988), 4:268 ਵਿਚ ਯੂਜੀਨ ਈ. ਕਾਰਪੇਂਟਰ, ‘ਸੈਕਰੀਫਾਈਸਜ਼ ਐਂਡ ਆਫ਼ਰਿੰਗਜ਼ ਇਨ ਦ ਓਟੀ’।
⁴ਹੋਰਨਾਂ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ‘ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਵਿਚ’ (7: 14) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ‘ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਰੋਟੀ’ (NRSV); ‘ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ’ (REB); ‘ਆਪਣੀ ਹਰੇਕ ਭੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਚੜ੍ਹਾਵੇ’ (NAB); ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਰੋਟੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਜਾਵੇ’ (NJB)।
⁵‘ਚੁਕਾਈ ਦੀ ਭੇਟ’ ਤੋਂ ਭਾਵ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਹੜੇ ਯਾਹਵੇਹ ਅਤੇ ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਐਂਡ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਹਟਾਏ ਗਏ, ਜਾਂ ਚੁੱਕ ਲਏ ਗਏ (‘ਹਿਲਾਏ ਗਏ’) ਸਨ’ (ਦ ਇੰਟਰਪ੍ਰੇਟਰਜ਼ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਬਾਈਬਲ, ਸੰਪਾ. ਜੌਰਜ਼ ਆਰਥਰ ਬੁਟ੍ਰਿਕ [ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਅਥਿੰਗਡਨ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1962], 2:551 ਵਿਚ ‘ਹੀਵ ਆਫ਼ਰਿੰਗਜ਼’)।
⁶ਦ ਨਿਊ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ: ਰਿਵਾਈਜ਼ਡ, ਸੰਪਾ. ਡੀ. ਗੁਬਰੀ ਐਂਡ ਜੇ. ਏ. ਮੋਟਾਇਰ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1970), 147 ਵਿਚ ਓਸਵਾਲਡ ਟੀ. ਐਲਿਸ, ‘ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ’। ਗੋਰਡਨ ਜੇ. ਵੈਨਹਮ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਸਣੇ ਕਿ ਰਾਤ ਭਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਮਾਸ ‘ਖ਼ਰਾਬ’ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ (ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਰਸਮੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦੋਹਾਂ ਪੱਖੋਂ) ਹੋਰ ਕਾਰਣਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ। (ਗੋਰਡਨ ਜੇ. ਵੈਨਹਮ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ਼ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਜ਼ ਪਬਲੀਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1979], 124.)
⁷ਕੁਝ ਇਬਰਾਨੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ 7:21 ਵਿਚ ‘ਅਪਵਿੱਤਰ ਵਸਤ’ (*sheqets*, ਸ਼ੇਕੇਟਸ) ਦੀ ਬਜਾਇ ‘ਬੁਰਮੁਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤ’ ਲਈ ਸ਼ਬਦ (*sherets*, ਸ਼ੇਰੇਟਸ) ਹੈ।
⁸NASB ਵਿਚ ‘ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਹਿਲਾਈ ਜਾਵੇ’ ਹੈ (ਅਨੁਵਾਦਕ)।
⁹‘ਹਿਲਾਉਣ ਦੀ ਭੇਟ’ ਕਾਫ਼ੀ ਖੋਜਪੂਰਣ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ *thⁿnupah* (ਥੇਨੁਪਾਹ) ਦਾ ਅਰਥ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰਨ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿਚ ਭੇਟ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਨਾ, ਉੱਚਾ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। (ਜੌਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੇ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਵਰਡ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ, ਜਿਲਦ 4 [ਡੱਲਾਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1992], 91-92.) ਹਿਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਠਾਉਣਾ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਇ ਭੇਟ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਾਰੋਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਨੈਲਸਨ ਜ਼ ਇੰਲਸਟ੍ਰੇਟਡ ਬਾਈਬਲ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਸੰਪਾ. ਹਰਬਰਟ ਕਾਇਰ, ਸੀਨੀਅਰ [ਨੈਸ਼ਵਿਲ: ਥੋਮਸ ਨੈਲਸਨ ਪਬਲੀਸ਼ਰਜ਼, 1986], 935 ਵਿਚ ‘ਸੈਕਰੀਫ਼ਿਸ਼ਿਅਲ ਆਫ਼ਰਿੰਗਜ਼’)।
¹⁰ਆਰ. ਕੇ. ਹੈਰਿਸਨ ਨੇ ਇਸ ‘ਸੰਖੇਪ ਵਾਕ’ ਨੂੰ ‘ਕੋਲੋਫੋਨ’ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮੈਸੋਪੋਟਾਮੀਆ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਵਾਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ ਕਿ

ਇਸ ਕੋਲੋਫੋਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ (ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ) ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੂਜੇ ਹਜ਼ਾਰਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਤੁਰੇਤ ਦੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। (ਆਰ. ਕੇ. ਹੈਰਿਸਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ [ਡਾਉਨਰਜ਼ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਇ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1980], 84-87.)

¹¹ਇਸ ਸਾਫ਼ ਫ਼ਰਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਾਰੂਕ ਏ. ਲੇਵਾਈਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਹਨ, ਪਰ "ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਦੀ ਭੇਟ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਇੱਕੋ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹਵਾਲਾ ਅਧਿਆਇ 6 ਤੋਂ 7 ਵਿਚ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਜਕ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗਏ ਮਿਨਹਾ ਸਰਬਨਾਸ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ 6: 12-16 ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੰਜਾਬੀ 6: 19-23] (ਬਾਰੂਕ ਏ. ਲੇਵਾਈਨ, *ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ*, ਦ ਜੇਪੀਐੱਸ ਟੋਰਾਹ ਕਮੈਂਟਰੀ [ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਜਿਉਇਸ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਸੋਸਾਇਟੀ, 1989], 47)। ¹²ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕੋਫ਼ਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਐਂਡ ਗਿਣਤੀ* (ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ: ਏ.ਸੀ.ਯੂ. ਪ੍ਰੈੱਸ, 1987), 56. ¹³ਜਲ ਪਰਲੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੂਹ ਨੇ "ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ" ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ (ਉਤਪਤ 8:20); ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਇਸਹਾਕ ਨੂੰ "ਹੋਮ ਦੀ ਬਲੀ" ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਆਖਿਆ (ਉਤਪਤ 22:2); ਮੂਸਾ ਨੇ "ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ" ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਫਿਰਉਨ ਤੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ (ਕੁਚ 10:25); ਸਰੂਾ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਜਗਵੇਦੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ "ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ" ਅਤੇ "ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ" ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ (ਕੁਚ 20:24); ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਵੱਲੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਰੂਾ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਗੱਭਰੂਆਂ" ਨੇ "ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ" ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ "ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਬਲਦਾਂ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ" (ਕੁਚ 24:5)। ¹⁴ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਪੰਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਲੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ, ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ, ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ 6 ਅਤੇ 7 ਫ਼ਰਕ ਤਰਤੀਬ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਭੇਟਾਂ ਲਈ ਹੀ ਵਾਧੂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: ਹੋਮ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (6:8-13), ਮੈਦੇ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (6:14-23), ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (6:24-30), ਦੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (7:1-7), ਅਤੇ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ (7:11-36)। ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਚੜ੍ਹਾਵਾ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਤੇ ਹੈ ਜਦਕਿ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਤੇ ਅਤੇ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ¹⁵ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਇਕ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਭਾਵ "ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਉਣ" ਭੇਟ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (7:37)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ 6: 19-23 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮਾਰੋਹ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਯਾਜਕਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਥਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਧਿਆਇ 8: 9)। ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਥਾਪੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ¹⁶ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ, ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 19:5-8. ¹⁷ਪਾਪ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੇਟਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਫ਼ਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭੇਟਾਂ ਸਬੰਧੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਦਿਉ," ਜਦ ਕਿ ਪਾਪ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਆਖਦੇ ਹੋਏ ਲਗਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, "ਜੇ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਦੇਣੀ।" ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ (ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਜਦ ਲਿਆਉਣਾ ਚੁਣੇ, ਤਦ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਸੀ), ਪਰ ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਚਾਰਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭੇਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਲਿਆਉਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ¹⁸ਪਾਪ ਦੀ ਭੇਟ ਦੀ

ਉਦਾਹਰਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਭੇਟ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:20-22. ¹⁹ਫਿਰ ਵੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:9 ਦਾ ਰੂਪਕ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਡੇਵਿਡ ਐੱਲ. ਰੋਪਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘‘ਇਹ ਸਚਿਆਈ ਕਿ ਸਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸਨ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਲਹੂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਲੀਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਡੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ’’ (ਡੇਵਿਡ ਐੱਲ. ਰੋਪਰ, *ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1-11*, ਟਰੱਬ ਫਾਰ ਟ੍ਰੂ ਡੇ ਕਮੈਂਟਰੀ [ਸਰਸੀ, ਆਰਕੈਂਸਾ: ਰਿਸੋਰਸ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, 2002], 259)।